

NHỮNG NGÀY QUỐC HẬN

Bạn ta,

Có đi đâu, có trốn ở đâu thì cuối cùng, tôi cũng phải chạm mặt chúng: những ngày buồn đau, những ngày Quốc Hận!

Người ta gọi ngày 30/4 là ngày Quốc Hận nhưng với tôi, đúng ra, Quốc Hận không chỉ là ngày, cũng không chỉ là tháng. Quốc Hận còn là năm. 1975 là năm Quốc Hận. Quốc đã Hận khi ngay từ đầu năm, 1/1/1975, cộng sản Bắc Việt xua quân, tiền pháo hậu xung tấn công vào phi trường Phước Long, công khai vi phạm Hiệp Định Paris. Hoa Kỳ, chữ ký lớn trong Hiệp Định, im lặng, một trả lời gián tiếp cho Bắc Việt lần Nam Việt. Thiếu quân viện, một tuần sau, 6/1/1975, chính phủ Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) bị buộc phải bỏ Phước Long, tỉnh lỵ chỉ cách Sài Gòn 120km, với Đại tá Tỉnh trưởng Nguyễn thống Thành: “người ở lại Phước Long”!

Năm 1972 Trung tá Thành tử thủ An Lộc. Và An Lộc đứng vững, Trung tá Thành được thăng đại tá, về Phước Long rửa lon làm Tiểu khu trưởng. Chưa đến 3 năm sau, tháng 1/75, Đại tá Thành lại tử thủ Phước Long. 4000 quân nhân VNCH phải đương đầu với 14,500 quân cộng sản nhưng lần tử thủ này đạn dược thiếu hụt trầm trọng, lại không được nhiều quân tiếp viện, mất Phước Long là chuyện phải đến! Đại tá Thành chết theo thành. Không tự sát như Hoàng Diệu, Võ Tánh, Ngô tùng Châu, ông Đại tá bị súng cối 75ly pháo chết trong giao thông hào sau tư dinh ngày 5/1/1975, súng trên tay còn bốc khói. Cùng với mấy trăm chiến hữu: Tiểu khu, Biệt Cách Dù, v.v. và Trung tá Tiểu khu phó Hồ văn Phước, ông Đại tá đã anh hùng “ở lại Phước Long”!

Sau trận An Lộc, 2 Trung tá Hồ Ngọc Cẩn và Nguyễn thống Thành được vinh thăng đại tá. Ông Cẩn về Chương Thiện làm Tỉnh trưởng. Ông Thành về Phước Long. Ông Tây “độc”, ông Đông “tà”(với CS!). Cả hai ông đều là anh hùng, chết cho Tổ quốc. Ở hải ngoại, đã có những con đường mang tên Hồ Ngọc Cẩn nhưng có con đường nào cho ông “Đại tá Phước Long”?

Quốc đã Hận khi một quân lực oai hùng, một miền Nam hạnh phúc trong suốt 20 năm mà chỉ 4 tháng thôi, đã học máu nhìn đoàn quân nón cối, dép râu, mũ tai bèo, khăn rằn vào tiếp nhận “bàn giao”, từ tay nguyên thủ Đại Tướng. Quốc còn Hận thêm khi CS bỏ tù, xua người ra biển Đông, cho thuê thanh niên, bán rao thiếu nữ, dâng đất, nhượng đảo cho ngoại bang!

Năm xưa, có ông bạn hỏi tôi “Thế ngày 30/4/1975, ông muốn ông Big Minh làm cái gì? – Quân trong tay không còn bao nhiêu. Đạn dược không còn bao nhiêu. Người ta đè lên nhau mà đi tản. Đánh đấm gì? Ông có giải pháp nào, nói nghe chơi?”. Lúc đó, rượu sừng sừng, tôi gân cổ bảo: “Thì có bao nhiêu chơi bấy nhiêu. Nó có cái nào vô thì cho nó đi theo Bác nó. Tới đâu thì tới. CS dám san bằng Sài Gòn không? CS dám chặt đầu hết dân miền Nam không? Mỹ nó im re khi CS cưỡng chiếm miền Nam. Nhưng liệu dân Mỹ có im re khi máu ngập Sài Gòn?”. Bạn tôi thông thả bảo tôi: “Thế, máu ngập Nam Vang đó. Xương trắng chất cao, sọ người khắp đất, Mỹ nói gì? Làm gì?”. Tôi nghe xong chỉ biết văng tục chửi thề rồi... uống tiếp! Nói gì đây? – Tướng Nhảy Dù như ông Phú, ông Nam còn phải tự vẫn. Một trong “ngũ hổ miền” Tây Lê văn Hưng còn phải tự bắn vào ngực, ông “ngũ hổ” Hồ Ngọc Cân thì đánh đến hết đạn, rồi cũng bị xử tử, v.v. Thằng sinh viên trối gà không chặt như tôi có thể làm gì? – Làm gì khi đã thối 3 gậy súng, hết đạn, bạn ta? Nhưng nếu ông Big Minh chịu trách nhiệm, tự xử thì vẫn “hay” hơn. Vâng, biết là nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm. Nhưng nói được thì tại sao không nói?!

Sau này, tôi nghĩ, miền Nam thua, phần vì quá tin vào đồng minh nhưng phần lớn cũng vì người miền Nam “ngây thơ” quá, tin vào “người–anh–em–phía–bên–kia”! Cho nên mới có nội tuyến. Cho nên mới có nhiều người chấp nhận buông súng, chọn ở lại quê hương vì tin vào “gà cũng một Mẹ nữ nào giết nhau”. Cho đến phút chót, nhiều người vẫn tin như thế. Và cái kết quả là hàng trăm ngàn người bị tù. Từ tù nhỏ “học tập” đến tù lớn “xã hội”. Phải sống với cộng sản mới biết cộng sản. Với họ, chỉ có Đảng là trên hết. Mà Đảng là ai? Nếu không là những tay chóp bu trong Đảng, trong chính quyền. Còn Đảng, còn mình! Người ta đã nói thẳng thừng. Không ai còn tin Đảng nhưng chả ai dám nói ra?! Trừ một đại thiểu số!

Cách đây 11 năm, 2010, trong một cuộc thảo luận về chiến tranh Việt Nam ở thư viện Kennedy/Boston, ông Kissinger đã tuyên bố là không có gì ân hận cho cái tác phẩm “Hiệp định Paris” (đúng hơn là cái tờ giấy lộn) của ông mà trái lại, ông hãnh diện với cái giải Nobel Hòa Bình ông đã chia cùng Lê Đức Thọ (tuy ông này khước từ giải!).

Điều làm tôi ngạc nhiên là tiết lộ của ông Kissinger: “Tôi biết rõ sự kiện là nếu không xảy ra vụ Watergate, thì chúng ta đã tiếp tục việc thả bom xuống đường mòn Hồ Chí Minh vào tháng 3 và tháng 4 năm 1973 vào lúc Việt Nam vi phạm hiệp định. Họ đã gửi 30,000 bộ đội và hàng trăm chiếc xe tăng và chúng ta chỉ chờ đợi các tù nhân Mỹ được trả về, và nếu không xảy ra vụ Watergate thì chúng ta đã dùng tháng tư để cắt đứt con đường tiếp tế.” (*). Có nghĩa là, ngay sau khi ký kết hiệp định, Mỹ đã biết CSBV vi phạm mà không phản ứng vì bị vụ “Watergate” trối tay? Ồ hay, không oanh tạc bằng bom được thì oanh tạc bằng... viện trợ, bằng ngoại giao, thay vì tiếp tục giảm viện trợ, rút quân! Mỹ thừa sức biết khả năng của QLVNCH có thể ngăn chặn làn sóng tấn công của CS, sau những trận thử lửa Mùa hè 72. Chẳng qua chỉ là thay đổi “chiến lược quốc gia (Mỹ)! Bỏ con tép kiểm con tôm!”

Thương hải biến vi tang điền. Nhưng ở miền Nam Việt Nam, sau 46 năm, gần nửa thế kỷ, “trải qua bao (nhiều) cuộc bể dâu / những điều trông thấy (vẫn) làm đau đớn lòng”!

Nói chi đến những điều bị đậy che, dấu diếm, qua lớp bọc búa liềm?!!!

BP

20/4/2021



*Nguồn: Internet eMail by **th** chuyển*